

[Bilgrav-Nielsen.]

gere undervisningsminister at demonstrere her i folketings salen. Man har jo ellers haft en mulighed for at ændre ved disse ting.

Et andet forhold, som man også har haft mulighed for at ændre ved, at nyformulere, er reglerne om afskaffelse af eksamen og afsluttende prøver. Mon ikke det her også var ret entydigt, at der nok var en vis velvilje i folketinget sidste gang i hvert fald over for en omlægning, over for en vis nydannelse på området. Det er der heller ikke taget højde for. Forslaget har stadig væk efter radikal opfattelse en slagside i retning af, at der hovedsagelig er tænkt på de boglige begavelse. Jeg tror, det er væsentligt, hvis vi vil bringe folkeskoleloven i bedre overensstemmelse med befolkningens ønske om undervisning for deres børn, at vi, navnlig efter at vi har udvidet undervisningspligten, er klar over, at de boglige fag skal have deres plads, men der skal også være en bedre plads for de mere praktisk betonedede fag, end der har været det tidligere. Også her kunne vi have ønsket, at man, når man nu gerne ville fremsætte et forslag, havde taget højde for dette problem.

Der er jo i forslaget givet plads for en større forældreindflydelse end i den skolelov, vi kender i dag, men jeg tror ikke, det er tilstrækkeligt. I den radikale gruppe er vi af den opfattelse, at det er et hovedansvar for folketinget at lovgive sådan på folkeskolens område, at vi i endnu stærkere grad engagerer forældrene i skolens virksomhed. Det har ikke alene at gøre med selve den uddannelse, den undervisning, der skal gives børnene, men det har også noget at gøre med forældrenes forståelse for den situation, skolen befinder sig i.

Det er jo almindeligt kendt, at kløften, uddannelseskløften mellem de lidt ældre generationer og de unge bliver stadig større. Jeg tror, vi er nødt til, når vi debatterer en folkeskolelov, at tage højde for den situation derved, at vi gør det mere til, vi kan godt bruge udtrykket „en folkets skole“ end tidligere. Jeg ved godt, at vi her bevæger os på kanten af, hvad der hører hjemme under skolestyrelsesloven, men det er ting, som vi ønsker at debattere i sammenhæng.

Jeg tror, vi må erkende, at den udvidelse, der er gennemført af undervisningspligten, ører med sig, at vi må beskæftige os med,

hvordan vi kan gøre undervisningen under denne forlængede undervisningspligt mere jordnær, navnlig for de ældre aldersklasser, navnlig for 8., 9., 10. klasserne. Det har vist ikke nogen særlig mening at fastholde dem til et så langt skoleforløb, hvis ikke vi er i stand til at byde dem noget nyt, byde dem noget, som de selv synes har et rimeligt forhold til den hverdag, der omgiver dem. Jeg tror, det er her, problemet ligger, når der ligesom er vanskeligheder, forståelsesvanskeligheder mellem unge og forældrene, mellem skolen og forældrene.

Jeg tror altså, at vi, når vi debatterer skolelov her, for det første skal interessere os for at bringe skolen mere i kontakt med befolkningen. Det har også noget at gøre med de mindre skoler — ikke kun dem, men det har noget at gøre med de mindre skoler. Vi ved, at det har været svært for befolkningen i egne, hvor det kneb med at have et tilstrækkeligt grundlag for at bevare en skole efter de begreber, som folkeskoleloven arbejder med, og at der dér er opstået problemer.

Der tales nu om at lempe i de regler, hvorefter forældrene kan holde fast ved en mindre sogneskole. Undervisningsministeren var inde på, at man skulle gøre det lettere for forældrene at holde fast ved skolen ved at ændre i reglerne på forskellig vis. Man kunne måske vende sagen helt om ved at spørge: var det ikke rimeligere, om man sagde, at en skole ikke kan nedlægges, med mindre forældrene giver deres samtykke? Hvorfor skal man forlange, at der skal være 80 pct. af forældrene, der vil bevare den? Hvorfor ikke acceptere, at demokratiet har vundet indpas her i landet, og at et flertal må man rette sig efter? Jeg rejser det som et spørgsmål. Jeg synes, det ville være i god overensstemmelse med samfundets, med vores demokratiske holdning, hvis man ligesom kunne løse lidt op for dette her.

De små skolars problemer har også noget at gøre med de krav, man stiller til lærer-timforbruget, og jeg tror, vi skal se dette problem i høj grad i sammenhæng med den tendens og de ønsker, der efterhånden er ved at komme om, at vi skal stille kommunerne mere frit også i henseende til deres skolevæsen. Det er vel den almindelige opfattelse efterhånden, at vi må bevæge os mere i retning af at give bloktilskud til kommunerne.